

סָבָא, רוֹן וְהַהֲפָתָעָה

ניקוד ועריכה לשונית: הסופרת דינה וולוד.

לְכַבּוֹד חַג הַחֲנֻכָּה סָבָא הֵבִיא לְרוֹן הַנֶּכֶד מִתְּנָה. רוֹצִים לְדַעַת מָה?
סָקְרָנִים? הֲנֵה הַסְּפוּר: "רוֹן, רוֹן, נֶכְדֵי הַיָּקָר, לְכַבּוֹד חַג הַחֲנֻכָּה קִנִּיתִי לְךָ מִתְּנָה.
רוֹצָה לְדַעַת, רוֹן הַיָּקָר, מַה יֵשׁ בְּתוֹכָה?" שָׁאַל סָבָא.

רוֹן, שֶׁהָיָה מְאֹד סָקְרוֹן, רָצָה כָּבֵר לְדַעַת מָה סָבָא הֵבִיא לוֹ מִתְּנָה. "סָבָא, סָבָא," צָהַל רוֹן,
"מָה קִנִּיתִי לִי מִתְּנָה לְכַבּוֹד חַג הַחֲנֻכָּה?" שָׁאַל רוֹן אֶת סָבָא.

"רוֹן," אָמַר סָבָא, "בּוֹא נִשְׁחַק בְּמִשְׁחַק מְלִים. אַתָּה תִּשְׁאַל מָה יֵשׁ בְּהַפְתָּעָה
בְּ"אוּלֵי", וְאֶעֱנֶה לְךָ אִם אֶכֶן צְדָקָתִי."

"סָבָא, סָבָא," צָהַל רוֹן, "אוּלֵי, אוּלֵי קִנִּיתִי לִי עֲפִיפּוֹן שְׁעָף גְבוּהַ לְמָרוֹם?"
"לֹא, לֹא," הִשִּׁיב סָבָא.

סָבָא, סָבָא, אוּלֵי קִנִּיתִי לִי אֲוִירוֹן שְׁטֵס גְבוּהַ מְעַל הָעֲנָנִים?" "לֹא, לֹא," הִשִּׁיב סָבָא.
סָבָא, סָבָא, אוּלֵי קִנִּיתִי לִי טְלָפוֹן, שְׁאַשׁוּחַח אֶתְּךָ מִדֵּי יוֹם?" "לֹא, לֹא," הִשִּׁיב סָבָא.
אוּלֵי טְרַקְטוֹרוֹן שְׁאוּכַל לְשַׁחַק אֶתּוֹ בְּשָׂדוֹת? לֹא, לֹא הִשִּׁיב סָבָא.
אוּ אוּלֵי דְבוֹן?, שְׁלִדֵי יִישׁוֹן הַמוֹן? לֹא, לֹא הִשִּׁיב סָבָא.
אוּ אוּלֵי בְרוּזוֹן?, שְׁאַשְׁחַק אֶתּוֹ בְּאִמְבִּטְיָה? לֹא, לֹא, וְלֹא.

"סָבָא, נוֹ תַגִּיד כָּבֵר. שְׁאַלְתִּי הַמוֹן." "הֲנֵה הַהֲפָתָעָה! תִּרְאֶה מָה יֵשׁ בְּתוֹכָה." עָנָה סָבָא

רוֹן שֶׁהָיָה מְאֹד סָקְרוֹן, הֵחַל לִפְתַּח אֶת קַפְסַּאת הַמִּתְּנָה
וְהֵחַל שׁוֹאֵל אֶת עֲצֻמוֹ: "אוּלֵי עֲפִיפּוֹן? לֹא לֹא.. אוּלֵי אֲוִירוֹן? לֹא לֹא..
אוּלֵי טְלָפוֹן? לֹא לֹא. אוּלֵי טְרַקְטוֹרוֹן, לֹא לֹא.. אוּ אוּלֵי בְרוּזוֹן?, לֹא לֹא.. לֹא לֹא.."

פָּתַח אֶת הַקַּפְסָה, שָׁלַף מִתּוֹכָה אֶת.. הַמִּתְּנָה שֶׁהָיְתָה עֲטוּפָה בְּנִיר צְלוּפָן אָדָם.

שְׂמִחַ וְצוּהַל: "סָבָא, סָבָא, אֵיךְ יִדְעָתָּ? חַג חֲנֻכָּה מִתְּקַרֵּב,
וְהֵנָּה הֵבֵאתִי לִי אֶת הַצְּעֻצוּעַ הָאֵהוּב עָלַי בְּיוֹתֵר, הַסְּבִיבוֹן כְּמוֹבָן."

הַסְּבִיבוֹן הָיָה גָדוֹל וְצָבְעוֹנִי וְעִם אוֹר שְׁנֵדֶלֶק כְּשֶׁהוּא מְסֻבָּב.
"תּוֹדָה לְךָ, סָבָא יָקָר. סָבָא, אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ.
"חֲבֵק רוֹן אֶת סָבָא חֲבוּק גָדוֹל וּבְקֵשׁ מִסָּבָא לְשַׁחַק אֶתּוֹ בְּסָבִיבוֹן.
"פַּעַם אֲנִי מְסוּבָב," אָמַר רוֹן לְסָבָא, "וּפַעַם אַתָּה מְסוּבָב סָבָא, עַד שֶׁהַסְּבִיבוֹן נוֹפֵל.
פַּעַם אַחַת אַתָּה תִּסְתַּבֵּב סָבָא, וּפַעַם אַחַת אֲנִי אֶסְתַּבֵּב, וְשִׁנִּינוּ בְּיַחַד נִסְתַּבֵּב עַד
שְׁנֵפֶל."

שְׂמִחַ מְאֹד וְרוֹן שְׂמִחַ מְאֹד. שְׁנִיחָם שְׁחָקוּ יַחְדָּו: סָבָא, רוֹן וְהַסְּבִיבוֹן.